

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

Бог є любов

R 500 РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ

№ 6 (324)
червень
2017

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

БОГ ЗНАЄ, ЩО РОБИТЬ!

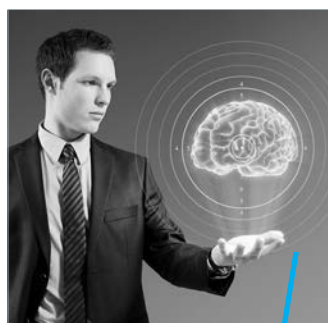
Гугол – це число, котре позначається одиницею зі ста нулями. Коли ми згадаємо математику, то зможемо написати його стисліше – 10^{100} , тобто десять у сотому ступені. Чи можемо ми уявити, наскільки велике це число? Можна сказати, що гугол – це число, наближене до безкінечності, але все-таки воно не досягає її. Є багато речей у цьому світі, сума котрих не досягає гугола. Наприклад, неможливо мати гугол справжніх друзів, гугол грошей, талантів чи років життя на цій Землі. А от кількість Божих думок про вас перевищує гугол, тому що Він любить вас. Бог вірить, що ви багато зможете досягнути і досягнути у своєму житті. А ще Він упевнений, що ви можете бути спасеним. Господь має найкращий план для вашого життя.

2

Новий
початок

4

Охота
на мозг

8

Наполегливість
чи впертість?

10

Утреннее
общение

14

БОГ ЗНАЄ, ЩО РОБИТЬ!

«Вітю, як ти почуваєшся? На Камчатці моляться за тебе!» З Німеччини, Сполучених Штатів, Польщі, Танзанії звучать слова: «Ми молимося за тебе». У такі хвилини можна відчутти велич і єдність Божої Церкви.

Три переломи щелепи, перелом кістки тазу, розрив легені, печінки, селезінки, діафрагми та перикарда (серцевої сумки) – такі ушкодження діагностували лікарі 17-ї клінічної лікарні Києва. Але туди ще треба було доїхати...

29 січня 2017 року я їхав на своєму автомобілі із зустрічі клубу «Слідопит» на міжконфесійний конгрес у містечко Тараша, що на Київщині. На вузькій ділянці дороги, на повороті, вантажівка частково виїхала на зустрічну смугу, і я, намагаючись уникнути зіткнення, потрапив у страшну аварію.

Читаючи Старий Заповіт, ми часто можемо зустріти слова: «Я Бог Авраама, Ісаака та Якова». Бог по-особливому відкривався цим трьом патріархам. Особливість і глибину відносин з Богом Авраам передав своєму сину Ісааку, а Ісаак – своєму синові Якову.

«Батьки повинні співпрацювати з Богом у тому, щоб прищепити своїм дітям любов і пошану до Нього. Господь довірив їм цих дітей як священний обов'язок. Якоюсь мірою вони замінюють своїм дітям Бога. Вони повинні робити все для спасіння тих, хто надто малий, щоб розуміти різницю між добром і злом... З добротою та ніжністю батьки повинні виховувати дітей, культивувати кожну добру рису і долати будь-який гріховний нахил, котрий розвивається в їхньому характері» (Ознаки часу, 25 вересня 1901 р.).

Читаючи книгу Буття, ми бачимо, що Бог особисто явився Аврааму, Ісааку та Якову у двох випадках: у першому – аби підтримати, у другому – направити.

Переживши випробування, кожен з нас ставить Богові два запитання. Перше з них: «Чому, Господи?» Адже всього цього могло не бути або все могло статися по-іншому. Чому Той, Хто все тримає під контролем, допустив таке? Чому захворіла моя дитина? Чому сталася автомобільна аварія? Чому мене звільнили з роботи? Як зі мною могли так вчинити мої близькі? Де був Бог?

Уперше Бог з'явився особисто Аврааму, Ісааку та Якову, аби підтримати в

непростій ситуації. «І Господь явився Авраму й сказав: “Я дам оцей Край потомству твоєму”. І він збудував там жертівника Господеві, що явився йому» (Бут. 12:7). «По цих подіях було слово Господнє Аврамові в видінні таке: “Не бійся, Авраме, – Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика» (Бут. 15:1). «І явився йому (Ісаку) Господь тієї ночі й сказав: “Я Бог Авраама, батька твого; не бійся, бо Я з тобою! І поблагословлю Я тебе, і розмножу нащадків твоїх ради Авраама, Мого раба”» (Бут. 26:24). «І вийшов Яків із Беер-Шеви, і пішов до Харану.

Автомобіль Віктора після ДТП

«Пригадайте моменти, коли Бог був особливо близький до вас, коли відповідав на ваші молитви, коли підтримував і направляв. Чи запитали ви тоді: “Боже, а чого Ти тепер очікуєш від мене?”»

І натрапив він був на одне місце, і почув там, бо сонце зайшло було. І взяв він з каміння того місця, і поклав собі в голову. І він ліг на тім місці. І снилось йому, – ось драбина поставлена на землю, а верх її сягав аж неба. І ось Ангели Божі виходили й сходили по ній. І ото Господь став на ній і промовив: “Я Господь, Бог Авраама, батька твого, і Бог Ісаака. Земля, на якій ти лежиш, – Я дам її тобі та нащадкам твоїм. І буде потомство твоє, немов порошок землі. І поширишся ти на захід, і на схід, і на північ, і на південь. І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі. І ось Я з тобою, і буду тебе пильнувати скрізь,

куди підеш, і верну тебе до цієї землі, бо Я не покину тебе, аж поки не вчиню, що Я сказав був тобі”» (Бут. 28:10-15).

«Я буду з тобою!» – говорить Господь у момент хвилювання і неспокою. «Авраам повірив Богові, і це зараховано йому за праведність» (Гал. 3:6). Бог бачить нашу розгубленість, знає нашу неміч і тому неодмінно стає поруч тоді, коли ми цього потребуємо.

«Я бачив авто в набагато кращому стані, але нікого живого там уже не було!» – сказав поліцейський, котрий був на місці ДТП, у яке я потрапив і серйозно постраждав.

Районна лікарня, куди мене доставили після аварії, на жаль, не мала жодного обладнання, щоб хоч якось підтримувати життя і провести обстеження. Але Бог говорить: «Я буду з тобою», – отже, так воно і буде!

Господь подбав, щоб цього дня на чергуванні був досвідчений хірург, через котрого Він зробив усе, що було необхідне на першому етапі, – пробрили легеню, котра не дихала, викачували з неї кров і вливали нову в організм.

Везти в такому стані в столицю було вкрай небезпечно. Лікарі вважали, що мене не довезуть. Була внутрішня кровотеча, легена не дихала, тиск падав, а які ще травми – невідомо! Залишалося молитися, чекати і діяти. Лише на третій день кровотеча зупинилася і можна було забирати мене в Київ.

Бог перебував з нами у всьому. Найперше, у людях, котрі були поряд. Нас із мамою, котра весь час була поруч, забрали в 17-у лікарню Києва, котра виявилася кращою в напрямку політравм. Бог подбав, щоб на чергуванні був один із найкращих лікарів відділення. І вже через півгодини я опинився на операційному столі. Три з половиною години напруги рідних і довга ніч попереду, від якої буде залежати все. «Я буду з тобою», – згадував я слова Бога. «Очі всіх уповають на Тебе, і Ти їм поживу даєш своєчасно...» (Псал. 145:15), – знала мама.

Те, що побачили лікарі, поліція, рятувальники, свідчило всім про те, що на Небі є Бог! І Бог дуже близький до кожного з нас!

Минуло три з половиною місяці реабілітації. І коли провели контрольний огляд, то побачили, що все досить непогано загоюється. Не справдилися прогнози деяких лікарів про те, що з переломом кістки тазу я не зможу ходити. Але і це ще не все. В ординаторській, де зібралися всі хірурги відділення політравми, зізналися, що ще ніхто не залишався живим після розриву перикарда (серцевої сумки). Лікар, котрий писав дисертацію на тему перикарда, сказав: «При такому розриві, який був у тебе, людина може прожити не довше семи хвилин. Слава Богу, що твій випадок – виняток!»

«Бог допускає випробування для Свого народу, аби через вірність і послух вони могли духовно збагатитися і щоб їхній приклад став джерелом натхнення для інших»

Господь провадить Своїх дітей невідомими для них дорогами, але Він не забуває і не залишає тих, хто довіряє Йому. Бог допускає випробування для Свого народу, аби через вірність і послух вони могли духовно збагатитися і щоб їхній приклад став джерелом натхнення для інших. «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою на щастя, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єрем. 29:11). «Пройшовши таку школу виховання й дисципліни, вони виявляються готовими до звершення грандіозного задуму, задля якого їм були дані ці здібності» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 108).

На запитання «чому?» ми можемо так і не отримати на землі відповіді. Хтось, можливо, розуміє все відразу. Часто можна почути: «От бачиш, Бог щось хоче сказати тим, що сталося; щось ти зробив не так!» Але Дух пророцтва говорить по-іншому. Для когось минули роки – і лише тоді прийде розуміння, чому сталися такі події в його житті. А хтось не розуміє ніколи. І лише у вічності Бог відкриє Свій задум.

Але пам'ятаймо одне: Бог знає, що робить! Тому «дякуйте Господу, добрий-бо Він, бо навки Його мило-сердя!» (Псал. 107:1).

Відповідь на запитання «чому?» ми частково отримали. Залишилися ще запитання: як бути далі?

І ось другий випадок, коли Бог з'являється Аврааму, Ісааку та Якову, – скерувати, як рухатися далі. І друге запитання, котре постає після непростих ситуацій у нашому житті: «Боже, чого Ти очікуєш від мене?» «І промовив Господь

до Аврама: «Вийди зі своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу» (Бут. 12:1). «І явився йому (Ісаку) Господь, і сказав: «Не ходи до Єгипту, – оселися в землі, про яку Я скажу тобі. Оселися хвилино в землі тій, і Я буду з тобою, і тебе по-благословлю, бо тобі та нащадкам твоїм дам усі оці землі. І Я виконаю присягу, що нею поклявся був Авраамові, батьку твоєму»» (Бут. 26:2, 3). «І промовив Господь до Якова: «Вернися до краю батьків своїх, і до місця твого народження. А Я буду з тобою»» (Бут. 31:3).

Пригадайте ті моменти, коли Бог був особливо близький до вас, коли відповідав на ваші молитви, коли підтримував і направляв. Чи запитали ви тоді: «Боже, а чого Ти тепер очікуєш від мене?». Загляньте глибоко у своє серце. Побудьте з Господом наодинці. Наш Бог – реальний Бог! Він хоче керувати моїм життям, і це найприємніше сьогодні.

«Яким Бог бажає мене бачити?!» – запитав я себе. І знайшов відповідь. Він формує мене як пастора, як особистість, як того, хто житиме на Небі, але ще має зробити багато тут, на Землі. Я зрозумів і пережив разом з мамою, що Бог керує кожною секундою нашого життя і безглуздо Йому не довіряти. Я знаю, що незабаром ми зустрінемося лицем до лица зі своїм Богом. Але спершу маємо зустріти Його на Землі, аби жити з Ним на Небі.

Гугол – це число, котре позначається одиницею зі ста нулями. Коли ми згадаємо математику, то зможемо написати його стисліше – 10^{100} , тобто десять у сотому ступені. Чи можемо ми уявити, наскільки велике це число? Можна сказати, що гугол – це число, наближене до безкінечності, але все-таки воно не досягає її.

Є багато речей у цьому світі, сума котрих не досягає гугола. Наприклад, неможливо мати гугол справжніх друзів, гугол грошей, талантів чи років життя на цій Землі. А от кількість Божих думок про вас перевищує гугол, тому що Він любить вас. Бог вірить, що ви багато зможете досягнути і досягнути у своєму житті. А ще Він упевнений, що ви можете бути спасеним. Господь має найкращий план для вашого життя.

Я не знаю, що чекає на вас попереду. Можливо, буде нагода виїхати за кордон, купити новий автомобіль, вам запропонують хорошу роботу, народиться дитина. А може, з'являться проблеми зі здоров'ям, станеться нещасний випадок, вас звільнять з роботи... Пам'ятайте, що кількість Божих думок про вас – гугол. Господь знає, що робить! Довіртеся Його планам щодо вас!

Віктор
Кононенко

ВСЕ РЕЖЕ ВИЖУ ЧЕТКИЕ ГРАНИЦЫ

Все реже вижу четкие границы.
Все громче слышу: «Не любите мир».
Листаю виртуальные страницы
И вижу в жизнях и чуму, и пир.

Вот тлеет, догорая, чья-то совесть.
Вот самолюбование вопит.
Под томным взглядом прячет слезы горечь,
А вот улыбка в чешуе обид.

Здесь похоть прикрывают речью громкой.
Здесь скромность на лице, а в слове яд.
Когда границы сдвинулись настолько,
Что не поймешь, кто грешен, а кто свят?

Смешалось все: молитвы, анекдоты.
Куда же делись трепет и любовь?
Надкусываем, словно бутерброды,
Мы Хлеб живой и лицемерим вновь.

Единство разменяли на разборки,
И маникюр дороже десятин.
Уже спокойно смотрим на наколки,
Религиозность растирая в пыль.

Нет, это вывод вовсе не поспешный,
И я рискну озвучить эту мысль:
«Вulgарность потеряла статус грешный,
Свобода потеряла здравый смысл».

Что ближе нам: почтенье или мода?
Бунтарство или сокрушенный дух?
Размытые границы у народа.
Кому поют и для кого живут?

Готовы ли сердца для поклоненья?
А плакать вам позволит макияж?
Мир просочился в церковь пробужденья
И даже не оделся в камуфляж!

Что стало с современною моралью?
Какими мы стоим у алтаря?
Какие мысли обвернули шалью,
Уча других законам бытия?

Загнали в угол искренность и кротость,
А вот по головам идти легко.
Нас в крайности закидывает гордость!
А вырвать сложно: корни глубоко.

На что мы тратим время, деньги, силы?
Что ценим и кому служим спешим?
Кого на пьедестал, кого на вилы,
Не зная содержания души?

О, Господи, от боли задыхаюсь.
Что стало с нами? Есть ли Божий страх?
Я и сама в себе еще копаюсь,
Пребывая у Христа в ногах.

Я не судья вам, люди дорогие,
Мы каждый за себя дадим отчет,
Но вижу эти строки золотые
И слышу, Слово Божие зовет:

«Очистите сердца и отделитесь!
Вы не от мира», – это же о нас!
В режиме скоростном остановитесь!
Вложите в уши сущность этих фраз!

Бегите от чумы, да и от пира!
Не пачкайте сияющих одежд.
Ведь так легко, заигрывая с миром,
Вдруг оказаться за чертой надежд.

Наталья Шевченко

НОВИЙ ПОЧАТОК

У мене є хороший друг, з котрим ми роздумуємо над істинами Слова Божого, ділимося своїми враженнями та переживаннями. Нещодавно Володимир зайшов до мене трохи збентежений і відразу почав засипати запитаннями, на які, напевно, і сам знав відповіді. Чи всезнаючий Бог? Якщо так, то для чого було після потопу залишати Ноя, знаючи, що не всі його нащадки будуть благочестивими? Чи не даремно це все? Я не знаю, що спонукало Володимира ставити ці запитання. Але спробувавши відповісти на них, я ще раз переконався в милості, довготерпінні та справедливості нашого Господа.

ПРИЧИНИ

Історія від гріхопадіння до потопу описана в трьох розділах книги Буття, однак цей короткий опис дозволяє побачити, як швидко прогресував гріх. Зародившись як непокора, він набув форми братовбивства й нарешті досяг свого апогею, перерісши у «велике розбещення» (Бут. 6:5). «І сталося, що розпочала людина розмножуватись на поверхні землі, і їм народилися дочки. І побачили Божі сини людських дочок, що вродливі вони, і взяли собі жінок із усіх, яких вибрали. І промовив Господь: «Не буде Мій Дух перемататися в людині навіки, - бо блудить вона. Вона тіло, і дні її будуть сто і двадцять літ». За тих днів на землі були велетні, а також по тому, як стали приходити Божі сини до людських дочок. І вони їм народжували, - то були силачі, що славні від віку. І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і ввесь нахил думки серця її - тільки зло повсякденно. І пожалкував був Господь, що людину створив на землі. І засмутився Він у серці Своєм. І промовив Господь: «Зітру Я людину, яку Я створив, з поверхні землі, - від людини аж до скотини, аж до плазунів, і аж до птаства небесного. Бо жалкую, що їх Я вчинив» (Бут. 6:1-7).

Цей уривок говорить тільки про причини потопу, але і цього досить, щоб усвідомити катастрофічне становище допотопного світу. Слово Боже свідчить, що людство дійшло до такого стану, коли все ество людини було заповнене

винятково гріховними речами. І це не просто помилка або ненавмисний гріх, а постійна відкрита ворожнеча, війна проти Бога і Його Закону. Добрим намірам у серці людини місця вже не було. «Адже тілесні задуми - то смерть, а задуми Духа - то життя і мир, оскільки тілесні задуми - ворожнеча проти Бога, бо вони не коряться Божому Запові, та й не можуть. І ті, що живуть по-тілесному, догодити Богові не можуть» (Рим. 8:6-8). Не залишилося місця і для Духа Святого, Котрий «обви-нуватиме світ за гріх, за праведність і за суд» (Івана 16:8).

«Ідея нового початку, ще одного шансу прохочить червоною ниткою через усі сторінки Святого Письма від Буття до Об'явлення. Це є найбільший дар люблячого Бога для грішного людства, щоб кожен хто, повірив, мав можливість почати нове життя»

Е. Уайт так характеризує стан допотопного світу: «Вони жили лише для задоволення бажань своїх пихатих сердець, потопаючи в насолодах і гріхах. Не вважаючи за потрібне пізнавати Бога, ці істоти незабаром почали заперечувати Його існування і почали поклонятися природі, а не Богові, Який створив її. Вони прославляли людську майстерність, поклонялися творінню власних рук і навчали своїх дітей покло-

нитися зображенням та ідолам... Після гріхопадіння люди вирішили чинити за власними гріховними бажаннями, результатом чого стало швидке зростання рівня злочинності і нещастя. Люди не поважали ані шлюбних відносин, ані права власності. Якщо хтось забажав дружини чи майна свого ближнього, він силою відбирав їх, і люди почали хизуватися насильством. Вони знаходили задоволення в тому, щоб відбирати життя у тварин, вживаючи в їжу м'ясо. Це робило їх дедалі жорстокішими і кровожерливішими; вони ставилися до людського життя з гідною подиву байдужістю» (Патріархи і пророки, с. 91, 92).

Варто зауважити, що в біблійній історії потопу ми не бачимо Бога, Котрий з байдужістю дивиться на складне становище, у якому опинився допотопний світ. Господь засмутився, але був змушений покарати за гріх, хоч це і завдало Йому великого болю.

НОЙ

Одразу ж після вироку про знищення всього живого звучать слова, наче промінь світла серед мороку загального розбещення: «Ной знайшов милість у Господніх очах» (Бут. 6:8); «Я бачив тебе праведним перед лицем Моїм в оцім роді» (Бут. 7:1). Ці слова, незважаючи на їхню простоту, мають глибокий зміст. Слово «знайшов» означає, що Бог активно шукає взаємовідносин з людиною. З іншого боку, і людина має шукати Господа. У процесі пошуку ми набуваємо досвіду і отримуємо задоволення від позитивного результату. По суті, потоп і спасіння сім'ї Ноя - це порятунок людства від повного знищення. Ми не знаємо, якою була б доля родини Ноя, якби не було потопу, але ми бачимо, наскільки масштабним було розбещення, що навіть ті, котрі були Божими синами, впали під натиском гріха.

ШАНС

Порівняймо деякі епізоди з життя сімей Адама і Ноя. Після створення першої пари Бог виголосив слова благословення, які мали супроводжувати їх. **«І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: „Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!” І сказав Бог: „Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння, що на всій землі, і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, - нехай буде на їжу це вам!”»** (Бут. 1:28, 29). А ось благословення для Ноя та його сім'ї: **«Плодіться й розмножуйтеся, та наповнюйте землю! І ляк перед вами, і страх перед вами буде між усією звіриною землі, і між усім птаством небесним, між усім, чим роїться земля, і між усіма рибами моря. У ваши руки віддані вони. Усе, що плазує, що живе воно, - буде вам на їжу. Як зелену ярину - Я віддав вам усе. Тільки м'яса з душою його, цебто з кров'ю його, не будете ви споживати»** (Бут. 9:1-4). Майже однакові благословення, окрім того, що Бог додає в раціон м'ясо чистих тварин.

Схожа доля і синів патріархів. Біблія говорить, що в Адама народилися сини і дочки, але тільки декількох ми знаємо на ім'я. Каїн вибрав шлях бунту й очолив групу людей, котрі поклонилися богам цього світу. Його нащадки були

успішними у всьому, що стосується матеріального та земного прогресу. Хам, подібно до перворідного Адама, успадкувавши прокляття, прямував тим самим шляхом. Його зухвалий учинок (див. Бут. 9:22) свідчить про те, що з його серця зникла повага до батьків. Погані риси характеру вкоренилися в Ханаані, сині Хама, і його нащадках, котрі своїм беззаконням через декілька століть накликали на себе суди Божі. Авель загинув унаслідок братовбивства, а Яфет, котрий був спільником євангельських обітниць, зник зі сторінок Святого Письма, і ми майже нічого не знаємо про його нащадків. І тільки Сиф і Сим стають вибранцями Божими для продовження Його справи на Землі. З роду Сима вийшов вибраний народ - Ізраїль, від якого з'явився обіцяний Спаситель. Від нього пішов Авраам і велика кількість праведників, продовжувачів справи Божої на Землі. Навіть падіння Адама і Ноя мають між собою дещо схоже. Ми обох знаходимо нагими. І в одному, і в іншому випадку причиною сорому стає споживання плоду. Нагота Адама покривається спочатку фіговим листям, а потім **«одежею шкурною»** (Бут. 3:21) самим Богом, у той час як Ноя накрили одягом його слухняні діти. Потоп постає у Святому Письмі спробою покласти новий початок історії людства. Бог пропонує Ною почати все з чистого аркуша, відродивши покоління людей, котрі будуть любити Господа

і шанувати Його моральний Закон, оскільки Адам не виправдав Господніх сподівань. Всемогутній спасає і зупиняє беззаконня для того, щоб реалізувати Свій великий задум - відродження святості й гармонії на планеті Земля.

Ідея нового початку, ще одного шансу проходить червоною ниткою через усі сторінки Святого Письма від Буття до Об'явлення. Це є найбільший дар люблячого Бога для грішного людства, щоб кожен, хто повірить, мав можливість почати нове життя. **«Отже, хто в Христі, той нове творіння; давнє минуло, ото постало все нове! Усе - від Бога, Який примирив нас із Собою через Христа і дав нам служіння примирення»** (2 Кор. 5:17, 18).

Кожен новий рік, новий місяць, новий день - це нові можливості закінчити те, що не встигли, сказати те, що не змогли, і виправити помилки. Ми не тільки бачимо милість Божу, виявлену до людини, але й часто самі можемо стати знаряддям Божої милості для нашого ближнього. **«І будеш ти благословенням... І благословляться в тобі всі племена землі!»** (Бут. 12:2, 3).

Подяка та слава Творцю за новий початок і нові можливості. Давайте скористаємося ними, поки ще не зачинилися двері благодаті!

Максим
Малярчук

ЧЕЛОВЕК, КОТОРЫЙ НЕ ОТСТУПИЛ

«Израильтяне и потомки Левия будут доставлять в эти хранилища приношения зерном, молодым вином, оливковым маслом, и там же будет храниться утварь Святилища - что нужно священникам для служения, привратникам и певцам. Мы не оставим в запустении Храм Бога нашего!»

(Неем. 10:39, перевод М. Кулакова).

Неемия был смелым реформатором, чьи действия привели к восстановлению Иерусалима. Он выполнял свою миссию с непоколебимой решительностью, вооруженный «царскими письмами» Дария, пришедшего на смену Киру (см. Неем. 2:7-9). Он был окружен радостными и энергичными сторонниками и исполнен Духом Божиим, полученным в ответ на горячие молитвы.

И хотя по своему прибытии он встретил решительное сопротивление Санаваллата и некоторых других, сомневавшихся в его полномочиях и намеревавшихся

разрушить его планы (см. Неем. 6:1-3), Неемия не испугался. Описывая его пыл и посвящение, Эллен Уайт говорила: «Всю душу Неемия вложил в эту работу. Своей надеждой, энергией, энтузиазмом, решительностью он заражал других, окрыляя их той же смелостью и возвышенностью устремлений. Каждый человек словно стал Неемией, укрепляя руки и сердце своего ближнего» (Пророки и цари, с. 638).

Несмотря на отчаянные попытки неприятелей помешать строительству, всего за два месяца стены Иерусалима были восстановлены, и народ снова объединился в радостном прославлении Бога.

А как обстоят дела у вас, в вашей церкви и вашей семье? Приводят ли вас в уныние люди, сомневающиеся в вашей миссии и мотивах? Прилагаете ли вы все усилия, несмотря на сопротивление людей, подобных Санаваллату, которые вас осуждают и критикуют? Поддаетесь ли вы влиянию насмешек, давления и сложных обстоятельств, побуждающих вас сдать и отступить? Сомневаетесь ли вы порой в своей миссии или правильности понимания Божьего поручения? Каждый из нас рано или поздно испытывает подобные терзания. Единственная разница между теми, кто устоял, и теми, кто упал, - посвящение, горячие молитвы и ежедневное общение с Богом. Неемия - это наш пример, наш герой. Давайте перечитаем еще раз книгу, названную его именем, и получим вдохновение, чтобы оставаться на стенах и продолжать сражение за добро!

«БЫВШАЯ ЗА УРИЕЙ»

Евангелие от Матфея было первой библейской книгой, с которой началось мое знакомство со Священным Писанием. Это Евангелие начинается с родословия Иисуса Христа. Впоследствии, читая Библию, я не раз задавалась вопросом: для чего на священных страницах помещены родословные списки, длинные перечни имен, которые на первый взгляд не представляют особой ценности? «Но если в Слове Божьем содержатся такие сведения, — думала я, — значит они могут оказаться полезными». Теперь, по прошествии многих лет, могу сказать, что важные уроки, записанные между строк в главах с родословными, обязательно открываются внимательному читателю, с молитвой приступающему к изучению Святого Слова.

Согласно библейской традиции, все генеалогические записи велись по принципу «от отца к сыну». Изредка, если в том была необходимость, в родословных указывались имена жен и дочерей. С человеческой точки зрения, родословная Иисуса Христа должна быть безупречной, и все Его земные предки — достойнейшими людьми. Однако мы видим, что это не так.

В родословии Иисуса Христа, записанном в 1-й главе Евангелия от Матфея, упоминаются пять женщин: Фамарь (ст. 3), Рахава, или Раав (ст. 5), Руфь (там же), Вирсавия (ст. 6) и Мария (ст. 16). Все эти женщины удостоились высокой чести — их имена внесены в «родословие Иисуса Христа, Сына Давидова, Сына Авраамова» (ст. 1), Сына Божьего. За какие заслуги? С человеческой точки зрения, эти заслуги весьма сомнительны. Лишь Руфь, возлюбившая Бога и оставившая свой дом ради свекрови (хоть и была моавитянка), и Мария, мать Иисуса, на наш взгляд, были достойны столь высокой чести. Фамарь исполнила закон сохранения рода весьма неординарным, если можно так выразиться, способом, неприемлемым с точки зрения морали (см. Быт. 38). Заслуга блудницы Раав, жительницы Иерихона, была в том, что эта женщина-язычница поверила Господу и не выдала двух соглядатаев-израильтян. Благодаря этому она спасла и себя, и всю свою семью (см. Нав. 2, 3:16). А о Вирсавии и говорить

нечего. Нам хорошо известна история начала ее отношений с царем Давидом. Обратите внимание: четыре из пяти женщин названы евангелистом по имени, и только о Вирсавии Матфей упоминает как о бывшей жене человека по имени Урия: «Давид царь родил Соломона от бывшей за Уриею» (Мф. 1:6). Почему?

Обратимся к Священной истории. «Через год, в то время, когда выходят цари в походы, Давид послал Иоава и слуг своих с ним и всех Израильтян... Давид же оставался в Иерусалиме. Однажды под вечер, Давид, встав с постели, прогуливался на кровле царского дома, и увидел с кровли купающуюся женщину; а та женщина была очень красива. И послал Давид разведать, кто эта женщина? И сказали ему: это Вирсавия, дочь Елиама, жена Урии Хеттеянина. Давид послал слуг взять ее; и она пришла к нему, и он спал с нею» (2 Цар. 11:1-4).

«Тысячи детей Божьих, которые согрешили и впали в отчаяние, вспоминая о том, как искреннее раскаяние и исповедание Давида было принято Богом, и, невзирая на то, что он понес наказание за свое беззаконие, находили в себе мужество покаяться и стремились вновь идти путем Заповедей Божьих»

Когда Давиду сообщили имя этой женщины, неужели он не понял, на кого загляделся с кровли царского дома? Чья она была дочь? Об этом ему сообщили слуги. Кем был ее муж Урия? Его имя — в списке «главных» воинов (см. 2 Цар. 23:39, 1 Пар. 11:41). Вот что пишет об этой супружеской паре Эллен Уайт: «Вирсавия, чья роковая красота явилась сетью для царя, была женой Урии Хеттеянина, одного из самых смелых и преданных воинов царя... Никто не мог предвидеть, каковы будут последствия этого преступления, если о нем узнают. Закон Божий требовал смерти виновного в прелюбодеянии, и гордый опозоренный воин мог бы отомстить, убив царя или подняв восстание в народе» (Патриархи и пророки, с. 718). Что произошло потом? «Когда же она очистилась от нечистоты своей, возвратилась в дом свой. Женица эта сделалась беременною и послала известить Давида, говоря: я беременна» (2 Цар. 11:4, 5). Дальше мы читаем о том, как царь попытался разрешить возникшую проблему. После того как Давиду не удалось скрыть результат их с Вирсавией внебрачной связи (для этого Урии был предоставлен краткосрочный отпуск), он достиг цели, отправив мужа Вирсавии на верную смерть. Так Урия, прославленный воин, обращенный из язычников (напомним, он был хеттом, а не израильтянином), преданный царю и служивший ему верой и правдой, стал жертвой дворцовой интриги, целью которой было скрыть грех Давида и позволить царю взять Вирсавию в законные жены. «Когда у Вирсавии окончились положенные по обычаю дни плача по мужу, Давид послал, и взял ее в дом свой; и она сделалась его женою». Тот, чья чуткая совесть и высокое чувство чести не позволяли даже во время опасности, угрожавшей его жизни, поднять руку на помазанника Божьего, настолько пал, что убил одного из самых верных и доблестных воинов, при этом надеясь в результате

своего преступления наслаждаться безмятежным счастьем» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 720).

Более того, в том же списке храбрейших, в который внесено имя Урии Хеттеянина, записано имя отца Вирсавии: «...Елиам, сын Ахитофела, Гилонынин» (2 Цар. 33:34), то есть из города Гило. Елиам был тестем Урии. Эти прославленные воины были лучшими из лучших, приближенными царя, его друзьями, и членов их семей Давид прекрасно знал. Ахитофел, отец Елиама, дед Вирсавии, был советником царя (см. 1 Пар. 27:33).

К чему привел грех Давида? Результат нам хорошо известен. «Он должен заплатить вчетверо» – так гласил приговор, который невольно вынес себе Давид, слушая пророка Нафана, и этот приговор должен был исполниться. Четверым его сыновьям предстояло погибнуть, и каждый из них умер за грех своего отца» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 727).

Семью Вирсавии, не посмевшей дать отпор посягнувшему на ее честь царю, также постигло горе. Мы читаем о том, что спустя некоторое время сын Давида Авессалом выступил против своего отца. «Во время жертвоприношения Авессалом послал и призвал Ахитофела Гилонынина, советника Давида, из его города Гило. И составилась сильный заговор, и народ стекался и умножался около Авессалома» (2 Цар. 15:12). Ахитофел, дед Вирсавии, перешел на сторону заговорщиков. «Донесли Давиду, и сказали: и Ахитофел в числе заговорщиков с Авессаломом». Снова Давид вынужден был признать, что постигшее его бедствие – результат его греха. Измена Ахитофела, самого талантливого и коварного из политических вождей, была вызвана местью за позор, который навлекло на его семью зло, причиненное Давидом Вирсавии, поскольку та приходилась Ахитофелу внучкой» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 735). Впоследствии дед Вирсавии наложил на себя руки (см. 2 Цар. 17:23).

Всего лишь один поступок Давида, возмнившего, что ему, царю, все сойдет с рук, привел к ужасным последствиям. За его грех поплатился жизнью ни в чем не повинный Урия. Погибло четверо царских сыновей. Немало страданий выпало и на долю семьи Вирсавии. Кроме того, «ради Израиля Бог счел нужным вмешаться в это дело. Прошло время, и о грехе Давида с Вирсавией узнали люди; распространились подозрения, что царь виновен в смерти Урии. Это бесчестило Господа. Он осыпал царя Своими милостями, возвеличил его, а грех Давида извратил сущность Бога и вызвал нарекания на Него. Это беззаконие способствовало снижению норм благочестия в Израиле и уменьшало у многих людей отвращение ко греху,

а те, кто не любил и не боялся Бога, стали еще разнуданнее» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 720).

Давид раскаялся в своем преступлении. Свидетельство тому – Псалом 50-й, песнь покаяния, написанная Давидом, «когда приходил к нему пророк Нафан, после того, как Давид вошел к Вирсавии» (ст. 2). Последствия греха Давида были необратимыми, однако Господь принял заблудшее и искренне раскаявшееся Свое дитя. У Давида и Вирсавии родился сын Соломон, ставший впоследствии царем, при котором Израиль достиг небывалого расцвета. Давид назван «мужем по сердцу Божьему» (см. 1 Цар. 13:14), и оба они – Давид и Вирсавия – упомянуты в родословии Иисуса Христа.

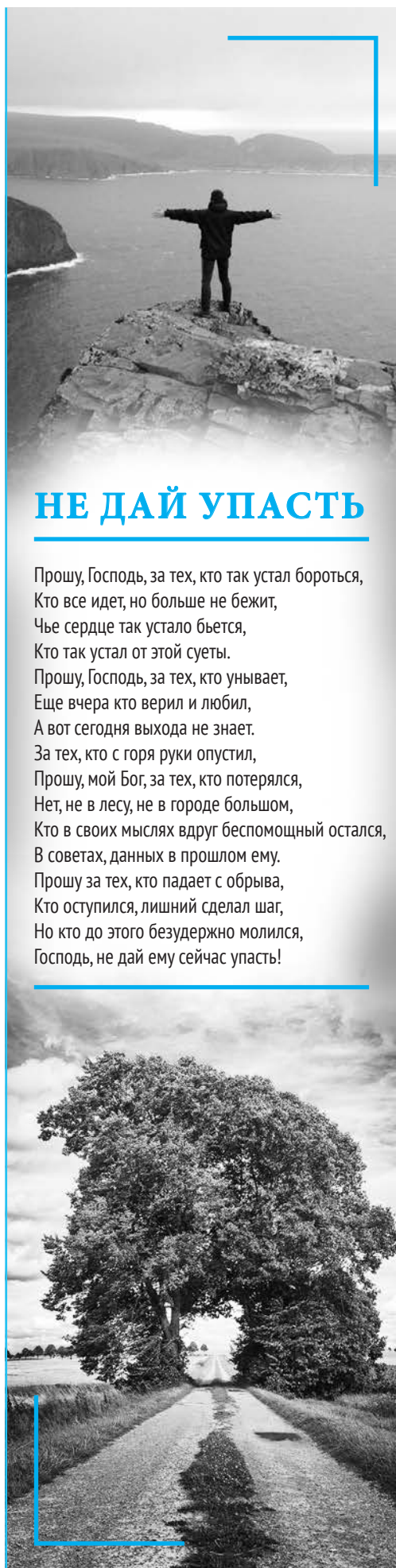
Для чего же евангелист счел нужным вписать имя Урии в бессмертную летопись и не назвал Вирсавию по имени? Для того, чтобы мы извлекли серьезные уроки из этой истории. Любовь Божья безгранична, Его милосердие велико и Его справедливость совершенна. Господь помнит обо всем: и о нашем грехе, и о нашем покаянии, и о жертвах наших преступлений. Он призывает нас никогда не забывать о том, что малейший проступок, на наш взгляд, совершенно незначительный, может иметь далеко идущие последствия, от которых пострадают не только мы сами.

Слова боговдохновенной писательницы вселяют надежду в тех, кто, подобно Давиду, пал в искушение и стал соблазном для многих: «Эта история из жизни Давида исполнена великого значения для кающегося грешника. Это одна из самых ярких иллюстраций, показывающих нам битвы и искушения, выпадающие на долю человека, истинное раскаяние перед Богом и веру в Господа нашего Иисуса Христа. Во все века этот пример является источником ободрения для тех, кто согрешил и изнемогает под бременем своей вины. Тысячи детей Божьих, которые согрешили и впали в отчаяние, вспоминая о том, как искреннее раскаяние и исповедание Давида было принято Богом, и, невзирая на то, что он понес наказание за свое беззаконие, находили в себе мужество покаяться и стремились вновь идти путем Заповедей Божьих.

Каждый, кто после обличения Богом, смиряет свою душу исповеданием и раскаянием, как это сделал Давид, может быть уверен, что для него есть надежда. Господь никогда не покинет истинно раскаявшуюся душу» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 726). Всякий, кто с верой принимает Божьи обетования, будет прощен!

Марина
Опия

НЕ ДАЙ УПАСТЬ

Прошу, Господь, за тех, кто так устал бороться,
Кто все идет, но больше не бежит,
Чье сердце так устало бьется,
Кто так устал от этой суеты.
Прошу, Господь, за тех, кто унывает,
Еще вчера кто верил и любил,
А вот сегодня выхода не знает.
За тех, кто с горя руки опустил,
Прошу, мой Бог, за тех, кто потерялся,
Нет, не в лесу, не в городе большом,
Кто в своих мыслях вдруг беспомощный остался,
В советах, данных в прошлом ему.
Прошу за тех, кто падает с обрыва,
Кто оступился, лишний сделал шаг,
Но кто до этого безудержно молился,
Господь, не дай ему сейчас упасть!

ОХОТА НА ВАШ МОЗГ. НАУЧИТЕСЬ ЕГО ЗАЩИЩАТЬ!

«Больше всего хранимого храни сердце твое, потому что из него источники жизни» (Притч. 4:23).

Многим хорошо известен этот библейский стих. Почему Соломон говорит о том, как важно «хранить» сердце, беречь его как зеницу ока? Под «сердцем» в древности подразумевался разум, способность к мышлению. Мозг, отвечающий за интеллект и сознание человека, – один из органов нашего тела, которому, как и всем остальным органам, нужны упражнения и уход. Однако заботиться о собственном теле нас преимущественно побуждает то, что мы видим или ощущаем. Например, люди занимаются спортом, чтобы привлекательнее выглядеть, или же делают специальные упражнения, когда у них что-то болит.

От других органов мозг отличается своего рода «вежливостью» и «воспитанностью». Эти его «качества» проявляются приблизительно так: если он в плохом состоянии, то не всегда будет кричать от боли. Мозг может подавать легкие сигналы, но настаивать на том, чтобы человек дал ему отдохнуть, не будет. Не страдает ли от таких пассивных реакций мозга качество нашей жизни? Существуют ли простые принципы, придерживаясь которых, мы можем это качество улучшить?

На основе информации, предоставленной Веймарским институтом, рассмотрим некоторые причины ухудшения состояния мозга, а также способы его улучшения.

Мозг человека состоит из нескольких частей:

- В височных долях мозга находится центр памяти; также эта часть мозга отвечает за эмоции.

- Затылочная доля мозга связана со зрением, а также с ориентацией в пространстве.

- Теменная доля отвечает за математические способности и за понимание языков.

- Мозжечок отвечает за координацию движений.

- Лобные доли полушарий отвечают, в частности, за уровень интеллекта, личностные характеристики и эмоциональное поведение. Научные исследования показали, что функционирование лобных долей напрямую связано с развитием таких качеств и способностей личности, как моральность и воля.

Особое внимание следует обратить именно на работу лобных долей, так как эта часть мозга является важнейшей для человека независимо от его деятельности, характера и состояния здоровья. Лобные доли занимают от 33 до 37 % всего мозга.

Что ухудшает работу лобных долей? К каким это приводит последствиям?

Кофеин. Популярность напитков, содержащих кофеин, привела к тому, что это вещество многими употребляется ежедневно и в достаточно больших количествах. Кофеин ухудшает аналитические способности.

В мире спорта хорошо известно о пагубном влиянии кофеина. Под его воздействием у спортсменов, особенно у тех, кто участвует в командных играх, наблюдается снижение скорости реакции и анализа для принятия более удачного решения. Способность к анализу, к принятию правильных решений, которые увеличат шансы на успех, нужна не только спортсменам. При длительном употреблении кофеин вызывает привыкание. Человек, привыкший по утрам поднимать свой тонус с помощью чашки кофе, спустя некоторое время уже не может без нее обойтись. По словам доктора Недли, необходимо пережить всего лишь две недели без кофе, и тогда организм восстановится. Человеку уже не будут нужны стимуляторы, чтобы чувствовать себя нормально.

Рафинированные углеводы.

В отличие от углеводов в их естественном виде, употребление рафинированных углеводов негативно сказывается на работе лобных долей. Сахар – яркий

пример рафинированных углеводов.

Когда вы съедаете продукт с большим количеством сахара, уровень глюкозы в вашей крови резко повышается, а поджелудочная железа, «думая», что вы съели много фруктов, овощей, зерновых и орехов, выделяет много инсулина. В течение 20 минут выработанный инсулин справляется с глюкозой и ее уровень в крови падает ниже нормы. Такое внезапное развитие гипогликемии приводит к тому, что в мозг поступает недостаточное количество глюкозы, вследствие чего он не может функционировать нормально. Даже если вы чем-то перекусите, чтобы поднять уровень глюкозы в крови, организму нужно 4 часа, чтобы восстановиться.

Арахидоновая кислота. Эта кислота содержится в рыбьем жире, яйцах и мясе. Вследствие чрезмерного ее употребления снижается стрессоустойчивость организма, может развиваться депрессия.

Музыка, перегруженная ритмами и диссонансами. Такой музыке не характерна гармоничность. Она уводит человека от реальности и убивает способность мыслить дисциплинированно и рационально, когда он сталкивается со сложными задачами.

Гипноз. Вы думаете, что проблема гипноза совершенно вас не касается? Обычно вследствие гипнотического воздействия у человека «отключаются» лобные доли и он входит в состояние транса, в котором становится очень внушаемым. Легче всего ввести человека в такое состояние, побудив его фокусировать свой взгляд на одном объекте, – например, на небольшом подвижном источнике света. Тогда человек начинает некритично воспринимать любую информацию.

Частая смена телевизионного кадра. Через несколько минут просмотра вашей любимой телепрограммы лобные доли теряют способность справляться с быстрой сменой кадров, устают и

просто засыпают. Просмотр большого количества передач и фильмов развивает фантазию, но уменьшает творческие способности. Кроме этого, у вас падает интерес к чтению и обучению, снижаются способности к здравому суждению и выражению сочувствия. Если вы отводите просмотру телепередач один час в день, у вас существенно снижаются способности к обучению.

Тем, кто проводит много времени перед телевизором, тяжело будет добиться духовного и даже простого жизненного успеха.

Мы узнали о том, чего нам следует остерегаться, чтобы не ухудшить состояние нашего мозга. Какие же факторы оказывают положительное влияние на его работу и, соответственно, улучшают качество нашей жизни?

«К сожалению, многие не считают нужным трудиться над своими душевными и духовными способностями. Они все силы вкладывают лишь в то, что хорошо видно. Выполнение хотя бы одного из правил повлечет за собой заметные изменения. Пусть Бог поможет вам приобретать больше здоровых привычек!»

Физические упражнения.

Ректор Веймарского института, доктор Нил Недли утверждает, что физические упражнения гораздо полезнее для интеллекта, чем для тела. Тем, кто заметил у себя первые признаки депрессии, нужно обязательно бегать по утрам, так как при этих физических нагрузках в мозге вырабатывается необходимое вещество, которое предотвращает развитие депрессии. Ученые считают, что основной причиной депрессии является плохое функционирование лобных долей.

Работа в «3D пространстве».

Один из студентов Веймарского института провел небольшое научное исследование, чтобы узнать, какое влияние физический труд оказывает на интеллектуальные способности. К этому его побудили успехи в учебе, которые он отметил в то время, когда работал на ферме, посвящая этому труду около 20 часов в неделю. Результаты его исследования были опубликованы Гарвардским университетом. Если у вас «сидячая» работа, после рабочего дня

вам особенно рекомендуется поработать в «3D пространстве», например, заняться мытьем посуды, уборкой в доме или работой в огороде.

Вегетарианское питание

также важно для развития интеллектуальных способностей. Перейдя на полноценное вегетарианское питание, вы можете поднять свой уровень IQ. Исследования показывают, что у вегетарианцев, независимо от их образования и социального статуса, уровень IQ выше, чем у мясоедов. Поэтому те, кто придерживается сбалансированной вегетарианской диеты, более способны к учебе, к сохранению и применению полученных знаний.

«Цифровая суббота» каждый день. Что это означает? Необходимо выделять несколько часов в день для какого-либо занятия и концентрироваться на нем, не отвлекаясь и не используя при этом какие-либо технические устройства. Таким образом мы тренируем свою способность к концентрации. Также в понятие «цифровой субботы» входит отказ от контакта с экраном и монитором по вечерам (начиная хотя бы с 7 часов вечера и до времени отхода ко сну). Подобный отказ положительно влияет на функционирование лобных долей мозга и на качество сна. Исследования, проведенные в Канаде, показали, что человеку со слабой способностью к концентрации намного труднее совладать со своими эмоциями и проявлять сочувствие. Нервные пути, формирующиеся в процессе концентрации внимания, – те же пути, что связаны с управлением негативными эмоциями.

«Полезная» музыка. Безвредными и даже приносящими пользу нашему мозгу считаются гармоничные мелодии, маршевые или же с плавными переходами. Положительно влияет на функционирование лобных долей и богослужебная музыка, побуждающая к молитвенному созерцанию и благоговению.

К сожалению, многие не считают нужным трудиться над своими душевными и духовными способностями. Они все силы вкладывают лишь в то, что хорошо видно. Немецкий философ Берг Хеллингер говорит: «Страдать гораздо легче, чем изменяться. Чтобы стать счастливым, нужно иметь мужество». Если вы согласны с тем, что эти правила, обеспечивающие здоровую деятельность вашего мозга, важны, но не придерживаетесь ни одного из них, вам не удастся изменить качество своей жизни. Выполнение хотя бы одного из них повлечет за собой заметные изменения. Пусть Бог поможет вам приобретать больше здоровых привычек!

Анна Илько

ОШЕЛОМЛЯЮЩАЯ СИСТЕМА СВЯЗИ

«Ибо в вас должны быть те же чувствования, какие и во Христе Иисусе»

(Флп. 2:5).

Ясное мышление напрямую зависит от здоровой связи миллиардов нейронов (нервных клеток), направляющих импульсы во все части тела. Каждый нейрон в нашем мозге может принимать несколько миллионов разных сигналов в одно и то же время. Один нейрон может получать сигналы от тысяч других нейронов. Эти электрические импульсы передвигаются по разным маршрутам и на разных скоростях. Некоторые из них движутся по «срочным» маршрутам. Свет становится слишком ярким – вы начинаете щуриться, кастрюля очень горячая – вы одергиваете руку. Наши рефлекторные действия – результат работы спинного мозга, где нервные импульсы заставляют убрать руку от горячего предмета, затем импульс о воздействии извне попадает в мозг. Но сообщения, которые передаются через болевые рецепторы, имеют скорость 3 км/ч, в то время как сигнал от поцелуя передается на скорости 225 км/ч!

Чтобы представить себе работающий мозг, вообразите, что вы смотрите на большой город с высоты птичьего полета. Внизу вы видите тысячи машин, едущих в разных направлениях и с разными скоростями, но не сталкивающихся между собой и не мешающих друг другу. Все упорядоченно и находится в гармонии. Однако совершенство, с которым функционирует наш мозг, может нарушиться. Помимо травм и болезней, другие типы раздражителей, которыми мы кормим наш разум, могут исказить восприятие или повлиять на интерпретацию информации. Соединения внутри нас также могут нарушиться. Нейроны (включая химические вещества и гормоны, регулирующие их, электросхемы и электрические импульсы, которые проходят через них) создают нас. Соединения внутри нас разные. Каждый нервный путь и соединение образовывались «винтик к винтику, болтик к болтику».

Мы созданы из невероятного количества связей и раздражителей. Наш мозг не только сохраняет огромное количество информации, но и реагирует на нее, на химические вещества и раздражители. Что мы делаем с этой информацией или раздражителями, играет большую роль в формировании нашего характера.

Господь желает вселить в наш разум информацию, которая заставит наши сердца биться в унисон с Его сердцем, покажет нашему разуму всю красоту Его воли и даст нам любовь, которая будет опираться на Него: «И дам вам сердце новое, и дух новый дам вам; и возьму из плоти вашей сердце каменное, и дам вам сердце плотное. Вложу внутрь вас дух Мой и сделаю то, что вы будете ходить в заповедях Моих и уставы Мои будете соблюдать и выполнять» (Иез. 36:26, 27).

Наполегливість чи впертість?

Бажаючи пізнавати Бога та служити Йому, ми не раз стикаємося з потребою проявляти наполегливість і постійність. Чимало прекрасних починань так і не були завершені.

У багатьох містах «красуються» недобудови: одні мають стіни, другі – уже дах, а треті майже готові до здачі. Однак поки вони непридатні для експлуатації. Духовні починання, на жаль, нерідко виглядають, як недобудови. Не вистачає чи то відваги, чи то розуміння, чи наполегливості, щоб завершити необхідне.

Що спадає вам на думку, коли ви згадуєте про наполегливість? Зусилля. Утома. Безперервність. Невідступність. Наполегливі досягають успіху та змінюють світ.

Сам Бог визнає наполегливість чесною. Розповідаючи жителів Содому потішило оцінив наполегливість удови: **«То хіба Бог не захистить вибраних Своїх, що кличуть до Нього день і ніч?»** (Луки 18:7). Завзяття Авраама у проханні помилувати жителів Содому потішило Бога: **«Не знищу й ради десятих!»** (Бут. 18:32). Важливо, однак, щоб не стерлися грані між наполегливістю й упертістю.

У тлумачному словнику української мови читаємо: «Наполегливий – завзятий, стійкий, непохитний у досягненні певної мети. Упертий – наполегливий, настирливий, стійкий, твердий; запеклий, невинуватий; який намагається все робити по-своєму, наполягає на своєму, інколи наперекір здоровому глузду; непоступливий». Здається, що ці слова – синоніми. Але дослідивши глибше, ми зрозуміємо, що вони відрізняються.

Розглянемо досвід одного біблійного героя.

БАЛААМ

Уперше ми зустрічаємося з цим пророком на сторінках книги Числа. З великими чудами Бог вивів ізраїльтян з Єгипту. Через свою впертість вони мали ще 40 років подорожувати пустелею, щоб навчитися покорі й довіри до Бога. Деякі царі не хотіли, щоб маршрут мандрівників пролягав територіями їхніх володінь, тому вони воювали з цими єгипетськими рабами-утікачами. Проте Балак, моавський цар, вирішив діяти нетрадиційними методами: навести прокляття на цей на-

род, скориставшись послугами чарівника Балаама, який жив у сусідній державі.

Про Балаама йшла слава як про того, з ким говорить Всевишній, і кого він благословить, той буде благословенний, а кого прокляне, буде проклятим. Тому цар був готовий щедро заплатити за послугу. Здебільшого людям простіше будувати відносини на рівні «я тобі, ти мені», навіть у духовних питаннях.

Не зволікаючи, вельможі Моаву та Мідіану прийшли до пророка зі щедрими подарунками й переказали йому слова царя. Здавалося, Балаам мав би відразу ж вигнати цих послів, оскільки добре розумів, що єврейський народ був під Божою охороною. Однак пророк попросив їх зачекати до ранку, сподіваючись, що зможе домовитися з Богом. Та вранці він розчаровано відправив посланців зі словами: **«...Відмовив Господь дозволити мені піти з вами»** (Чис. 22:13).

А може, треба було наполегливіше просити? Напевно, для Бога потрібен серйозний аргумент: велика кількість людей для проповіді! Це так ефектно: пророк стоїть на високій горі та проповідує в пустелі, наповненій народами Ізраїлю, Моаву та Мідіану. Це була б найграндіозніша євангелізація з найнеймовірнішим результатом. Але можливості втрачені. А може, ще не втрачені? Невже вони повернулися?!

Після того як до Балаама прийшли ще поважніші вельможі зі ще більшими подарунками, він проявив неабияку наполегливість, щоб зробити Богу шалену послугу. І раптом Господь поступився і сказав: «Іди». Пророк був готовий стрибати від щастя. **«Але тільки те, що Я промовлятиму до тебе, – те ти зробиш»** (Чис. 22:20), – пролунала Божя настанова.

Подивімося пильніше на Балаама. Чому він проявив таку наполегливість? Апостол Петро відповідає: **«...Полюбив неправедну нагороду»** (2 Пет. 2:15). Не Божу волю Балаам хотів так наполегливо проголосити, йому вже марився **«повний свій дім срібла та золота»** (Чис. 22:18). І боючись кліпнути очима, щоб раптом не зникло «видіння», духовно сліпий пророк

з відкритими очима гнався за мрією, не чуючи повеління й не звертаючи уваги на те, що відбувається навколо. І лише після розмови з ослицею Балаам прозрів: він – упертий, а Бог – наполегливий!

Господь терпляче й наполегливо намагався привести пророка до тями, показати йому істинність його мотивів і цінностей, що є важливішим від усяких благодійнь. А Балаам настирливо і вперто наполягав на своєму. Прихований корисливий мотив, як більмо на оці, не дозволяв Балаамові побачити реальність.

Ніякі переконливі аргументи не змінять точки зору Бога, Який знає кожну душу і задуми тілесні. Він чудово розуміє, що цей вагомий аргумент – замилювання очей, відкупне. Неможливо одночасно служити двом панам, потрібно визначитися.

То яким же був результат дій Балаама? Ця історія сумно закінчилася – смертю самого пророка.

ТОНКА ГРАНЬ

Між наполегливістю і впертістю – тонка грань. Але для «відкритого ока» й чистого серця вона добре помітна. Проблеми виникають у тих, хто носить у серці прихований корисливий мотив, котрий, як дим, виїдає очі й позбавляє зору, а згодом – і життя, як це сталося з Балаамом. Кінець його був передчасним і страшним: **«А Балаама, Беорового сина, чарівника, Ізраїлеві сини забили мечем серед інших, яких вони побили»** (І. Нав. 13:22; Чис. 31:8).

Чи не тому Давид молився: **«Випробуй, Боже, мене, – і пізнай моє серце, досліди Ти мене, – і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!»** (Пс. 139:23, 24)?

Сергій
Со́я

Стремление жить легко

Вокруг яркие огни и сотни человек, устремивших свой взгляд на спортивную арену. На закрепленный над полом на уровне полутора метров деревянный брус шириной в ладонь становится юная, с виду совсем хрупкая девушка. Решительный взгляд, глубокий вдох, прыжок на руки, переворот через себя, приземление на одну ногу.

Еще прыжок, сальто, рондат, исходная позиция. Маленький разбег, прыжок с бруса ввысь, двойное сальто в воздухе и ровное приземление на мат. Совершенная осанка, с достоинством поднятые вверх руки, уважительный кивок судьям – в ответ бурные, восторженные аплодисменты изумленных зрителей.

Прекрасный результат! Но чем пришлось заплатить этой девушке за столь безупречное выполнение сложных акробатических упражнений? С уверенностью можно сказать: ее успеху предшествовали падения, травмы, непонимание окружающих. Да и сама она, возможно, не раз говорила себе: «Все, хватит, пора остановиться», но находила в себе силы и двигалась дальше – к намеченной цели.

Все усилия спортсменов направлены на получение «венца тленного», спортивных наград и званий. В духовной жизни нам, христианам, необходимо прилагать не меньше усилий, чтобы достичь особой цели – получить из рук Господа венец нетленный – вечную жизнь (см. 1 Кор. 9:24, 25).

В самом начале своего духовного пути многие христиане уверенно, с ровной осанкой становятся на этот узкий путь – «деревянный брус» – с готовностью двигаться вперед, невзи-

рая на трудности и последствия. Но потом, представив себе, чем им нужно будет пожертвовать в этой жизни, они в сомнениях приседают. Думая о том, что их ждет впереди, они хватаются руками за брус. Далее, рисуя в своем воображении страшные картины будущего, они в страхе ложатся на него. Обхватив брус руками и ногами, христиане зывают к Господу в мольбе: «Спаси и помилуй меня! Сохрани от всех невзгод и несчастий! Избавь от забот и волнений! А если мне будет суждено умереть, то пусть смерть придет ко мне во сне, чтобы я умер, ничего не почувствовав!» В таком положении проходит вся их жизнь. «Когда же наступит славный день Пришествия Господа, – думают они, – мы, соскочив с деревянного бруса и выпрямив спину, с достоинством поднимем руки к небу и воскликнем: «Осанна!»» Но прозвучат ли в их адрес слова одобрения от Господа: «Хорошо, добрый и верный раб?»

Свидетельствуем ли мы своей жизнью о вере в Господа? Переживаем ли мы все тяготы верного Господу христианина? Будет ли наш характер очищен от греховных примесей в горниле испытаний? Несем ли мы свой крест, или, обняв его руками и ногами, желаем пролежать на нем всю свою жизнь?

Христос говорил: «В мире будете иметь скорбь; но мужайтесь: Я победил мир» (Ин. 16:33), «Побеждающий наследует все, и буду ему Богом, и он будет Мне сыном. Боязливых же и неверных... участь в озере, горящем огнем и серою» (Откр. 21:7, 8). Иоанн писал: «В любви нет страха, но совершенная любовь изгоняет страх, потому что в страхе есть мучение. Боящийся несовершен в любви» (1 Ин. 4:18). Апостол Павел сказал: «Ибо кратковременное легкое страдание наше производит в безмерном преизбытке вечную славу, когда мы смотрим не на видимое, но на невидимое: ибо видимое временно, а невидимоеечно» (2 Кор. 4:17, 18).

Бог не давал нам обещания о том, что Он избавит нас в этом мире греха и зла от всех трудностей жизни. Трудности даны нам для того, чтобы укрепить нашу веру. Испытания, которые мы переносим, и вера, которая в них укрепляется, свидетельствуют окружающим о том, что мы верим не на словах, а на деле. Пусть же эта живая вера доведет нас до славного конца, чтобы в Пришествие Господа мы увидели одобряющий взгляд нашего любящего Бога и, получив от Него нетленный венец, прославляли Его в вечности.

Наталья Никулина

КОНВОЛЮТА

«Тогда сказал Иисус к уверовавшим в Него Иудеям: если пребудете в слове Моем, то вы истинно Мои ученики»

(Ин. 8:31).

Вид конволюты под микроскопом

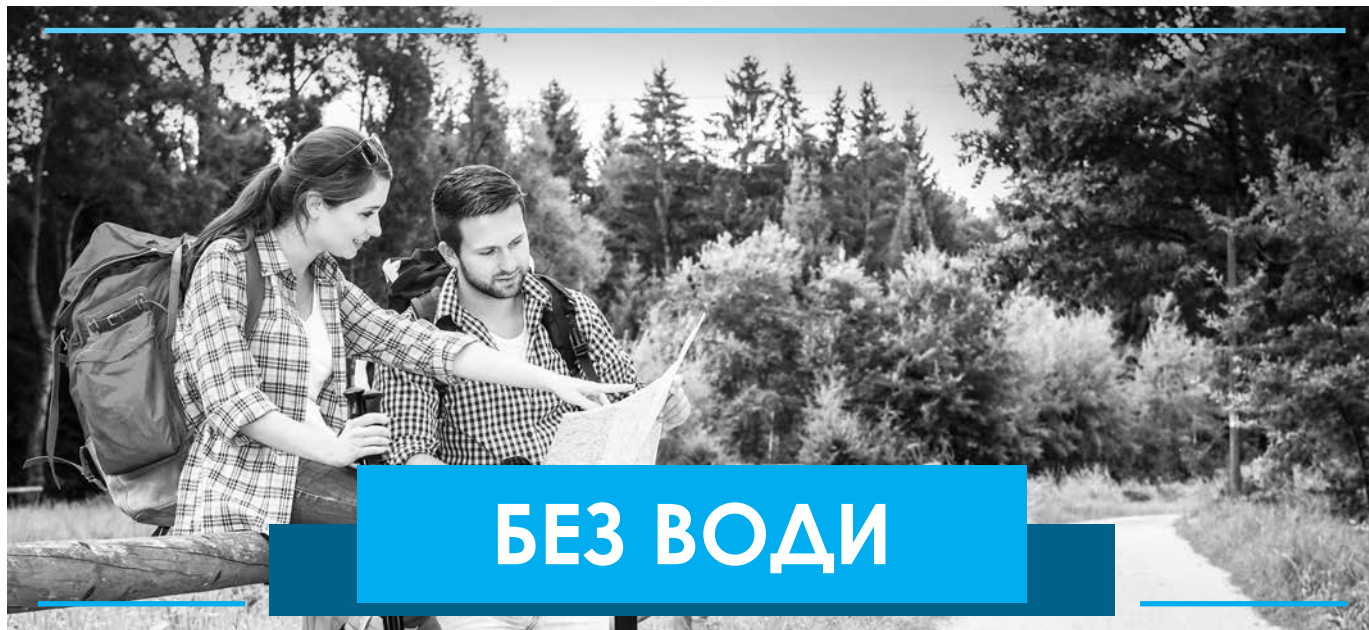
Есть существа, которые едят всего один раз в жизни, а затем используют солнечный свет, чтобы прожить всю оставшуюся жизнь. Это плоские черви под названием конволюта, обитающие в море и достигающие около 2 – 4 миллиметров в длину. Весной, когда они появляются на свет, то поедают микроскопические морские водоросли. После того как морские черви насыщаются, они прекращают есть, подпитываясь крахмалом, который производят внутри них морские водоросли с помощью фотосинтеза. В некотором смысле у конволют есть «сад», растущий в их

организме. Для содержания «сада» им необходим солнечный свет, который имеет непосредственное отношение к процессу фотосинтеза, поэтому крошечные черви во время отлива находят на солнце. Сотни конволют собираются в колонии вдоль береговой линии, чтобы подпитаться. Со временем их ротовое отверстие просто исчезает за ненадобностью, так как у них внутри есть постоянный поставщик пищевых ресурсов.

По прошествии времени конволютам необходимо что-то еще помимо крахмала, чтобы оставаться здоровыми,

поэтому они начинают переваривать морские водоросли, производящие крахмал. Когда последние из морских водорослей переварены, конволюты умирают от голода. Новые личинки морских червей вылупятся из яиц только следующей весной.

Некоторые люди полагают, что они могут быть посвященными христианами, вкусив истину лишь однажды, и этого им хватит на всю оставшуюся жизнь. Чтобы не умереть от «духовного голода», Слово Божье советует нам быть постоянными в молитве и вере (см. Рим. 12:12; Деян. 14:22).

БЕЗ ВОДИ

Там було просто чудово! Крони буків сплелися так густо, що сонячне проміння ледь-ледь пробивалося крізь них. У такому оточенні відчуваєш себе, мов у казці. Ми піднімалися на гору, залишивши внизу село Колочава Міжгірського району, що на Закарпатті. Вузька стежка, густо вкрита опалим листям, утікала все вище. Піднімаючись на гору виявилось складніше, ніж ми уявляли. Я зупинилася, витягнула з бокової кишені рюкзака пляшку солодкої газованої води і випила майже половину – дуже хотілося пити. Потім підбрала товсту коротку палицю і почала спиратися на неї. Іти стало трохи легше, і я змогла надогнати своїх друзів.

– Відпочинок! – почувся командний голос Георгія, нашого керівника.

Нарешті! Я зняла рюкзак і сіла під деревом. Витягнула свою газовану воду, бо в горлі знову пересохло. «Якщо так буде й далі, мені не вистачить цього навіть на півдня!» – подумала я.

– Візьми, попей! – Георгій простягнув мені пляшку води. – Півтори літри – стільки води потрібно організму на день. Але якщо напружуєшся, то можна випити й більше. Пий, пий, у мене є ще одна пляшка. А тим, що в тебе у пляшці, ніколи не нап'єшся. У газованій воді багато цукру, тому піднімається глюкоза в крові, і тоді організму потрібно її чимось погасити. І в результаті пити хочеться ще більше.

«Тепер усе зрозуміло», – подумала я і пожалкувала, що залишила пляшку з водою

внизу. Тоді вона здалася мені просто зайвим вантажем.

– На вершині є чудове джерело, там ми зможемо поповнити запаси води. Ну що ж, вирушаймо!

Чим вище піднімаєшся, тим важче йти. Стежка веде все крутіше вгору, а ноги болять від незвичного навантаження. Рюкзак, який біля підніжжя здавався неважким, усе більше тисне на плечі. Інколи здається, що ось-ось впадеш, не можеш ступити ні кроку. Однак друзі підбадьорюють, і вершина вже так близько... І тоді з'являються нові сили, ступаєш ще крок, потім ще і продовжуєш йти далі, до мети.

І ось ліс закінчився, ми дійшли до полонини. О, це просто неймовірно! Ти стоїш на вершині, а перед тобою відкритий простір до самого неба: затишні села на зелених долинах гір, стрічки річок і струмків між ними та безкрайне небо. Здається, що в цю мить можеш обійняти весь світ!

Ще трохи – і ми на місці.

Поскидавши рюкзаки, усі кинулися шукати джерело.

– Тут воно, – вигукнув Георгій, і всі підбігли до нього, – мало би бути... – додав він тихо, збентежено вдивляючись у сухе каміння під ногами.

Майже всі пляшки були порожніми, а ми запланували зупинитися тут на три дні.

– Літо було засушливим, от джерело й висохло, – пояснив Павло.

– Можливо, якщо його розкопати, унизу ще є вода, – запропонував Андрій.

– Тут камінь, не підкопаєш.

– Може, воно в іншому місці? – з надією запитав Едик.

– Якщо буде дощ, – відповів Георгій, – ми зможемо зібрати потрібну кількість води. А зараз треба швидко поставити намети, бо тут сутеніє набагато швидше, ніж у Луцьку. А води в нас, здається, ще трохи є, на сьогодні вистачить. А завтра, сподіваюся, Бог дасть нам воду – як не з землі, то з неба. Тому беремося до роботи! – його впевнений голос підбадьорив нас усіх, і ми, як мурашки, заметушилися на галявині.

Вечеряли ми, коли вже зовсім стемніло. Сидячи навколо вогнища, доїдали бутерброди, які приготували в дорогу. Світлана розливала чай з казанка.

– Кому цукор?

Я промовчала, розуміючи, що моєму організму нічим буде гасити глюкозу «пожежу» всередині. Чай був надзвичайно смачним, і цей духмяний аромат, і химерний танець вогняних язиків, і безкрайне зоряне небо над головою викликали неповторні відчуття.

Перед тим як розійтися по наметах, ми молилися про дощ. І була це щира молитва віри, адже всі розуміли, що Бог, Який створив це безкрайне зоряне небо з нескінченною кількістю світів, Який поставив ці величні гори, бачить нас і допоможе в критичній ситуації.

– Бог дав воду ізраїльтянам навіть у пустелі, а ми, на щастя, не в пустелі, – підбадьорювали ми одне одного.

Навколо табору ми, згідно з правилами слідопитів, поробили пристрої для збирання води. Один з них був на моєму наметі: чистий брезент

розклали таким чином, щоб дощова вода стікала по ньому в казанок.

Залізши у свій намет, я дістала планшет, але він чомусь розрядився. «О, це справді непотрібна річ. І навіщо було брати його сюди!» – подумала я, поклавши планшет назад у рюкзак.

Я довго не могла заснути. Від самої думки, що в тебе не лишилося ні краплини води, хотілося пити і язик прилипав до піднебіння. Прислухалася, чи не почався дощ. Але втома взяла своє.

Коли я прокинулася вранці, дехто вже метушився біля наметів, хоч надворі ще тільки починало розвиднятися. Неможливо передати словами, що відчуваєш, коли, висунувши спросоння голову з намету, вдихаєш на повні груди чистий неповторний аромат гірського повітря! Відразу відчуваєш себе бадьоро і щасливо. Я поводи́ла рукою по траві перед наметом – вона була дуже мокра. Замість того щоб умитися, витерла вологою долонею обличчя.

– Був дощ?! – запитала я Георгія, що стояв біля казанка.

– Не було, – тихо й сумно відповів він.

– Яка мокра моя футболка, – пролунав на весь табір дзвінкий голос Павла, – у ній, напевно, не менше літра води!

І він почав викручувати її.

– Стій! Не роби цього! – закричав Георгій і кинувся до нього з казанком. – А тепер викручай! – скомандував, підставивши посуд. У казанок задзюркотіла вода.

– Ти налякав мене! Це роса? – здивувався Павло. – А

я думав, що дощ пішов. Добре, що футболка чиста, я її в колодязній воді вчора вранці виправ, тільки висушити не встиг.

– Несіть сюди чисті футболки! – весело скомандував Георгій.

Зрозумівши, що він знайшов вихід, я кинулася витягати з рюкзака одяг.

– Візьміть мої, вони білопо-рошком випрані, – гукнула я з намету.

За мить ми всі стояли у високій траві й водили по ній футболками, збираючи рясну росу.

– Ізраїльтяни в пустелі кожного ранку збирали манну небесну, а ми – воду! – пожартував хтось.

– Потрібно зняти пробу, – Георгій стояв з чашкою біля казанка.

– Може, потрібно профільтрувати, – запропонував досвідчений слідопит Андрій.

– Вона вже й так добре через футболки профільтрувалася, – посміхнувся Георгій. – Ох, яка смачна вода! У житті не пив кращої!

Я спочатку не повірила, бо та вода була такого кольору, як компот із сухофруктів. Але, спробувавши, погодилася з ним.

Наповнивши водою всі пляшки, ми пішли снідати. Якби ми тоді назбирали стільки ж золота, напевно, раділи б не так сильно. Ми були врятовані! Є вода – є життя!

– Те, що Бог зробив для нас сьогодні, це справді чудо, – ділилися ми за сніданком своїми враженнями.

– Без їжі можна протриматися довше, – додала медсестра Оксана, – а от без води – ніяк. Від обезводнення кров густішає, піднімається тиск і температура тіла, настає кисневе голодування мозку, до того ж не виводяться токсини, які отруюють організм...

Наступного ранку приморозило, на гілках смerek і ялинок висіли перли замерзлих краплин роси... Це було просто неймовірно видовище! Ми струшували їх у казанок і знову отримали питну воду.

Зійшовши з гори, ти стаєш іншою людиною. Розумієш, що насправді є цінним у житті: не те, який у тебе гаджет, яка в тебе освіта і чи модний у тебе одяг. Найцінніше – це Бог, Який бачить, чує і допомагає, а також слово підтримки вірного друга, сила волі, щоб подолати труднощі і, звичайно, ковток чистої води.

Марія
Власюк

В житті кожного з нас бувають моменти, коли іскушення кажуться непереодолимыми, і ми поддаємося їм і поступово отдаємося від Бога. Но вскорі ми осознали, что идем по неправильному пути и необходимо срочно поворачивать в другую сторону.

Сражайтесь на коленах

Мне казалось, что я в любой момент без труда смогу восстановить близкие отношения с Богом. «Стоит только помолиться, попросить у Бога прощения, и все будет по-прежнему», – думала я. Но однажды, читая Библию и молясь, я заметила, что не могу приблизиться к Богу так сильно, как раньше. Что-то было не так, чего-то не хватало. Тогда я стала чаще читать Библию и духовные книги, обращалась к Богу в молитве, но все равно не получала удовлетворения от общения с Ним. «Что же мне делать, Господи? – зывала я к Нему. – Как мне восстановить близкие отношения и наслаждаться радостным общением с Тобой, как прежде?»

Когда я обратилась к Богу с этими вопросами, мне на память пришла история о Даниила, которого юношей увели в плен, но вскоре, истолковав сон вавилонского царя, он стал одним из его приближенных. Когда же Вавилон был захвачен мидянами и персами, Даниил снова занял высокий пост. Ему пришлось пережить немало испытаний. Однажды он был брошен в ров ко львам, однако Бог сохранил его. У Даниила были близкие отношения с Богом, иначе он не смог бы достичь успеха и одержать такие серьезные победы в своей жизни. Как у него получалось поддерживать тесную связь с Господом?

Я начала искать ответ на этот вопрос и нашла его в книге пророка Даниила: «Он три раза в день преклонял колени, и молился своему Богу, и славословил Его» (6:10). Я решила попробовать воплотить в своей жизни опыт Даниила. Трижды в день я начала выделять время для того, чтобы, отложив все свои дела, преклонять колени и обращаться к Богу в молитве.

Опыт Даниила стал моим опытом. Три раза в день я преклоняю колени, чтобы довериться Богу все свои печали и радости, попросить у Него совета и мудрости, поблагодарить Его за все благословения

Проблем не стало меньше. На первый взгляд, в моей жизни ничего не изменилось. Прошло несколько дней. Я почувствовала, что не могу прожить и дня без общения с Богом, не преклонив колени. И когда становилось трудно, я шла в свою комнату и там вместе с моим Богом сражалась с этими трудностями на коленах. Если происходили радостные события, мне хотелось скорее преклонить колени и поблагодарить Бога за Его помощь. Однажды, во время одной из таких молитв, я почувствовала уверенность в том, что Бог рядом и что мои отношения с Ним восстановлены.

Опыт Даниила стал моим опытом. Три раза в день я преклоняю колени, чтобы довериться Богу все свои печали и радости, попросить у Него совета и мудрости, поблагодарить Его за все благословения. Когда мне тяжело сражаться с искушениями, я молюсь, преклонив колени, и тогда Бог сражается вместе со мной.

Пусть наш Отец поможет и вам установить с Ним тесную связь и справиться со всеми трудностями. Не сражайтесь с проблемами самостоятельно, вы обязательно проиграете. Но преклоните колени, обратитесь к Богу и позвольте Ему сражаться за вас!

Ева Маринина

УТРЕННЕЕ ОБЩЕНИЕ

Каждый из нас знает, что такое абразивный диск (или круг), и наверняка не раз видел сломанный диск. У меня тоже есть такой диск. Вот уже несколько лет я храню его как памятник нарушенного общения с Богом.

Несколько лет назад мы с мужем ремонтировали свой дом. В один из дней мы решили срезать цементный парапет со стены летнего домика. Работа предстояла сложная и опасная. Поэтому мы поднялись рано утром... Как правило, свой первый утренний час уже многие годы я посвящаю молитве, чтению Священного Писания, размышлению, записям в дневнике. Но в то утро начали собираться тучи, вдали послышались раскаты грома, а намеченное дело нужно было сделать до грозы, так как для работы необходимо было электричество, и я

решила отложить свои духовные занятия на потом.

Итак, муж вставил в «болгарку» диск для резки по камню и начал работу. Но ему было неудобно – резать приходилось высоко над головой, поэтому он снял предохранительный кожух, встал на лестницу, включил мотор и начал работу. Вдруг лезвие диска попало на металл (диск для резки по камню не способен резать железо), «болгарку» резко повело в сторону, муж не смог ее удержать, и она на всех оборотах упала ему на плечо... Сердце мое в ужасе замерло...

Сегодня, спустя более чем десять лет, я не могу вспоминать этот случай без содрогания. Единственное, что спасло мужа от смерти или увечья, – куртка на синтепоне. Я понимаю, что это был милостивый промысел Господа. Диск прорезал материал куртки, запутался в волокнах синтепона и остановился. А у мужа остался красный рубец на плече. Мы бросили все, со слезами на глазах обнялись, покаяться перед Богом в своей неосмотрительности и пошли общаться с нашим милосердным Хранителем.

Это не было наказанием, как некоторые могут счесть. Это был серьезнейший урок о главном принципе ежедневной великой борьбы за наши души. Ежедневную великую борьбу мы сможем выиграть исключительно на условии постоянства утреннего часа, проведенного в общении с Господом.

Проходят годы, но никогда, никому и ни за что не отдам своего драгоценного утреннего часа общения с Богом.

Ольга
Стасюк

МОЯ МЕЧТА ВОПЛОТИЛАСЬ В ЖИЗНЬ

История моих взаимоотношений с Богом началась, когда мне было всего шесть лет. Я выросла в харизматической церкви, которую посещала в течение четырнадцати лет. С самого детства я оставалась на «взрослых» собраниях, потому что мне было интересно изучать Слово Божье. За эти четырнадцать лет многое произошло. Я сознательно посвятила свою жизнь Богу и церкви. Чувствуя призыв служить людям, в тринадцать лет я проводила занятия в домашней группе для моих друзей. В шестнадцать приняла водное крещение. В том же году я стала посещать церковь «Хиллсонг». Это было прекрасное время. Я участвовала в социальном служении, посещала разные конференции вместе с церковной молодежью; мы проводили много программ.

Все продолжалась до тех пор, пока что-то внутри меня не начало умирать. Казалось бы, у меня было всё для того,

«
Я молилась: «Боже, я принимаю решение стать чистым листом для Тебя. Заново учи меня истинам и объясняй мне их. Даже если не понимаю, почему я должна пересмотреть прежнее учение, я просто доверяю Тебе»
»

чтобы жить и радоваться: была команда, было служение. Я не раз проводила собрания, когда не было никого из наших пасторов. В то время, когда моя учеба в университете подходила к концу, я осознала, что больше не живу церковью. Наша община стала уменьшаться, а те внутренние перемены, о которых я только и говорила с нашей командой, не происходили ни в нас, ни в церкви. Происходило же то,

чего не должно было быть.

Я не могла представить себя вне церкви, потому что с раннего возраста это было смыслом моей жизни. И поэтому начала искать, изучать, смотреть видеозаписи и трансляции проповедей о том, какой церковь желает видеть Бог. В моем мировоззрении многое изменилось. Наступил момент, когда я оказалась перед выбором – смириться с тем, что происходит в моей

церкви, или искать истинную церковь. Вскоре об этом состоялся разговор с моими пасторами.

Обстоятельства сложились так, что я почти шесть лет провела вне духовной семьи. Я никак не могла найти то, что искала, и продолжала молиться, чтобы Господь направил мой путь. Найти духовную семью мне не удавалось, и я довольствовалась тем, что смотрела онлайн-служения одной из русскоязычных церквей.

Оглядываясь назад, могу сказать, что Бог совершил настоящее чудо в моей жизни. День за днем, месяц за месяцем, год за годом Бог готовил мое сердце, чтобы в один прекрасный день я снова стала частью духовной семьи.

Хорошо помню тот день, в который я познакомилась с адвентистами. Я даже не знала о том, что такие люди есть, и раньше никогда не слышала о них. Наблюдая за их образом

БОГ ЗМІНЮЄ І ВЧИТЕЛІВ

Нашу сім'ю направили на служіння в інше місто. Нове місце проживання, нова церква, нові люди, для дітей нова школа, нові вчителі. Найбільше я хвилювалася за навчальний процес у новій школі. Але я і подумати не могла, що на нас чекає. З учителькою першого класу моєї доньки Тані ми відразу знайшли спільну мову. Вона проста, добра, спокійна. І Таня швидко влилася в новий колектив. Моя друга донька Руслана – другокласниця. З її вчителькою ми з самого початку не змогли знайти спільної мови, і до дитини вона поставилася неприязно. Пізніше виявилось, що Руслана приїхала тоді, коли вибула улюблена учениця цієї вчительки. Щодня ми палко молилися про вирішення цієї проблеми, але ситуація не змінювалася на краще.

Через декілька тижнів ми з Русланою потрапили до лікарні на довгий час, адже її здоров'я різко погіршилося. І лікарі, і друзі радили нам змінити школу. Я сама теж була на це налаштована. Однак чоловік переконував мене в тому, що ми як християни не повинні цього робити, що потрібно намагатися знайти спільну мову та взаєморозуміння з учителькою. Я

наполягала на тому, що це загрожує здоров'ю нашої дитини. Ми продовжували молитися.

Ми вирішили відразу ж після лікарні перевести доньку в іншу школу. Коли Руслана одужала, ми відвідали нову школу, поспілкувалися з директором, учителькою, і нам видали довідку, що приймають дитину в цю школу. Та коли ми прийшли додому, Руслана, яка щодня плакала, що вона більше не хоче залишатися у своїй школі, раптом сказала, щоб ми залишили її до канікул. Мене здивувало таке рішення доньки.

Я молилася і рахувала дні до кінця навчального року, настільки мені було морально важко, а дитині було складно навчатися. Літо пролетіло швидко. Два останні тижні серпня були дуже хвилюючими, адже ми мали забирати документи Руслани зі школи.

Я благала Бога зробити як найкраще, бо не була впевнена, як правильно.

Переведенням до іншої школи зайнявся чоловік. Він знову взяв довідку з нової школи про те, що вони приймають нашу доньку на навчання, і пішов з цією довідкою до нашої школи. Одного дня не було нашої вчительки, наступного дня не було директора. Коли нарешті чоловік зустрівся з учителькою і директором, виявилось, що довідка з нової школи, за якою нам мали видати документи Руслани на перевід, загубилася. Того дня чоловік розмовляв з учителькою, яка виявила бажання докласти зусиль, щоб ситуація змінилася на краще.

Наближалося перше вересня, і ми вирішили залишити все так, як є. І незабаром ми побачили, що в цьому була Божя воля. Стосунки з учителькою щодня покращувалися.

Вона полюбила Руслану, а Руслана – її. Через певний час ми стали добрими друзями. З усіх учителів вона була найвідкритішою у спілкуванні та найсприйнятливішою до Слова Божого. Директор не дозволяв нам роздавати дитячу християнську газету «Скарбничка» і дитячу християнську літературу в школі. Але наша вчителька дозволяла робити це в її класі. Згодом вона навіть запросила чоловіка, пастора, провести виховну годину в їхньому класі.

Слава Богу за Його мудрість і довготерпіння. У Руслани був дружний клас, а вчителька цікавилася дітьми, підтримувала хороші стосунки й дисципліну в класі. Ми були задоволені вчителькою, а вона нашим вихованням, нашою дитиною, читала наші газети, прислуховувалася до наших порад. Ось такий чудовий наш Бог, а тим, хто любить Його, усе сприяє на добро!

Наталія
Шелестун

жизни, я восхищалась тем, как искренне и сильно они любят Бога. О том, чтобы такие люди были рядом, прежде я могла только мечтать. Через дружбу с адвентистами Бог очень сильно изменил мои взгляды на жизнь и церковь.

Почти год я прожила в семье адвентистов-миссионеров, ухаживая за их маленькой дочерью, посещала занятия в клубе разговорного английского языка, который организовали адвентисты, и побывала в християнском «английском» лагере. Также меня пригласили на занятия домашней церкви. Все это время Бог творил во мне нового человека. Но я никак не могла побороть чувство отдаленности от духовной семьи. Я приходила в церковь

по субботам, но, кроме нескольких моих друзей, никого не знала и долгое время не допускала даже мысли о том, что это место может стать моим духовным домом.

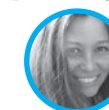
Я очень долго боролась с собой, со своими мыслями, с новым учением. Многие истины я понимала очень хорошо, но были вещи, которым я была научена в моей «прошлой» «харизматической» жизни, отпустить их никак не могла и не понимала, почему должна это сделать. Шло время, моя внутренняя борьба достигла своего пика. Я взмолилась, чтобы Господь что-то сделал со мной, чтобы эта борьба прекратилась и я по-настоящему могла принять эту церковь как семью. Я молилась:

«Боже, я принимаю решение стать чистым листом для Тебя. Заново учи меня истинам и объясняй мне их. Даже если не понимаю, почему я должна пересмотреть прежнее учение, я просто доверяю Тебе».

Самым сложным было переосмыслить свой религиозный опыт, пережитый в течение четырнадцати лет жизни в церкви и нескольких лет моих духовных скитаний. Пришел тот день, когда я решила окончательно разобраться со своим последним доктринальным вопросом. Это был один из самых сложных этапов моего духовного поиска. Мне казалось, что я предаю себя и Бога. Друзья из домашней церкви поддерживали меня

и молились обо мне. Я сознательно решила изменить ход своей жизни и стать частью духовной семьи. Только те, кто был рядом, знают, какие перемены Бог совершил в то время!

Полное осознание этих перемен и принятие их произошло перед самым крещением. Я обрела свободу. Бог прославился. Друзья радовались. Второе мое крещение состоялось 18 марта 2017 года. Я снова часть всемирной духовной семьи! Моя мечта воплотилась в жизнь. Благодарю Бога за то, что Он был и продолжает быть рядом. Лучшее еще впереди!

Юлія
Старикова

СИЛА МОРСКОЙ ВОЛНЫ

«О, если бы ты внимал
заповедям Моим! тогда
мир твой был бы как река,
и правда твоя как волны
морские»
(Ис. 48:18).

Где-то в безбрежном море небольшой бриз производит рябь на ровной глади воды. Ветер усиливается, и рябь становится небольшой волной. Она присоединяется к другим – и вскоре рождается большая морская волна. На расстоянии многих километров от этого места серфингист ждет, чтобы прокатиться на ее гребне, находясь слишком далеко от того места в океане, где она берет свое начало.

Чтобы понять колоссальную силу морской стихии, представьте, что маленькая, чуть больше метра, волна, бьющая о берег протяженностью один километр, выпускает энергию, эквивалентную 35 тысячам лошадиных сил, ударяясь о пирс и скалы с давлением более 5 тонн на 0,3 квадратных метра.

Волны – это не текущий поток воды, подобно течениям. Они являют собой только лишь движущуюся энергию, передающуюся от ветра воде.

Любую великую силу, которая появилась в истории человечества, можно характеризовать, как волну. Многие из них движутся против существующего течения. Петр, Иоанн, Павел, Мартин Лютер, Джон и Чарльз Уэсли и тысячи других, которые бесстрашно провозглашали Евангелие, являются представителями Бога.

Если вы общаетесь с Господом, вы также будете Его «волной», потому что Его любовь, сошедшая к вам через Святого Духа, будет исходить от вас, передаваясь другим. Именно таким образом Божье влияние распространяется во всем мире, подобно морским волнам.

УБИРАЙТЕ КАМНИ

«Иисус говорит:
отнимите камень»
(Ин. 11:39).

Вы когда-нибудь замечали, что самое очевидное легче всего упустить из виду? Возможно, потому, что оно очевидно. Однако, присмотревшись к очевидному, мы удивимся деталям, которые пропускаем, если просто пробегаем по ним глазами.

Иисус был близким Другом Лазаря. Он не только провел много дней в его доме. Лазарь стал особенным человеком в Его жизни. Сестры Лазаря тоже были близки Иисусу. Когда Лазарь умер, Иисус пришел к его могиле. Наверняка Лазарь и его сестры были обеспеченной семьей, потому что высечь могилу в скале стоило немалых денег, бедняки не могли себе такого позволить.

Встав напротив могилы, Христос повелел, чтобы отвалили камень. Почему Он Сам не сделал этого? Насколько впечатлила бы всех присутствующих сцена: Иисус одним взглядом отодвигает камень, который могут сдвинуть с места не меньше чем четверо мужчин. Ясным и сильным голосом Он произносит: «Лазарь, выходи!» Вы знаете продолжение истории.

Почему же Иисус повелел, чтобы люди отвалили камень, закрывающий вход в гробницу? Эта кажущаяся незначительной деталь описана не слу-

чайно. Не забывайте, что Иисус ничего не делал и не говорил просто так. Все имело какую-то цель.

Урок очевиден и потому незаметен.

Люди, находившиеся там вместе с Иисусом, могли отвалить камень? Конечно, могли. Это было им по силам. А могли ли они воскресить мертвого? Очевидно, что нет. Займитесь камнем, а мертвых предоставьте Иисусу. Делайте то, что можете, остальное сделает Он. Вы делайте то, что положено вам.

Хотите помочь человеку, который умирает духовно? Уберите камни с его дороги и развяжите сковывающие его пелены, остальное предоставьте Богу.

Прекратились отношения между вами и вашим другом или подругой? Уберите камни, которые мешают вам, и позвольте Иисусу сделать все остальное.

Ваша духовная жизнь замерла и у вас нет сил взять в руки Библию? Займитесь камнями, которые мешают вам идти вперед, позвольте

Господу дать вам силы. Можно продолжать и продолжать.

Делайте свою работу, остальное предоставьте Богу. Чудеса – это работа Христа, ваша работа – убирать камни. Просите Бога показать те камни, которые вам надо убрать из своей жизни.

«Хотите помочь
человеку, который
умирает духовно?
Уберите камни с его
дороги и развяжите
сковывающие его
пелены, остальное
предоставьте
Богу»

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр, І. Корещук
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72